

Моето перо

Пети брой - февруари- 2020 година

(втора година)

В този брой:

- ✚ Великите българи
- ✚ Традиции и обичаи
- ✚ Лично творчество
- ✚ За всекиго по нещо

Паметникът на Васил Левски е построен на лобното място на Апостола. Той е един от първите

паметници, построени в София след Освобождението на България.

Повече от сто години на 19 февруари България се прекланя пред своя герой, наричан Апостола на свободата.

„Времето е в нас и ние сме във времето, то нас обръща и ние него обръщаме.“

„Дела трябва да се правят, а не думи.“

„Часът на свободата призовава всеки българин да покаже на дело родолюбието си.“

Има хора, чиито дела се превръщат в символ на висините, до които се издига един народ. Те се почитат като светци. Такъв за българите е Васил Иванов Кунчев – ЛЕВСКИ.

„Ако спечеля, печеля за цял народ – ако загубя, губя само мене си.“

„Аз съм посветил себе си на отечеството си да му служа до смърт и да работя по народната воля“.

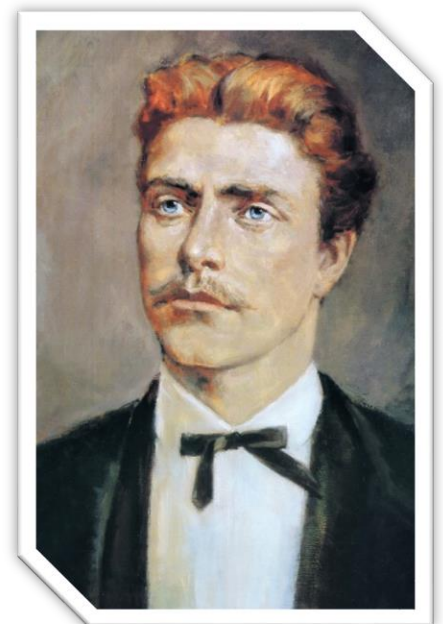
„Днешният век е век на свободата“.

На 19.02.2020 г. отбелязахме 147 години от трагичната гибел на Апостола на свободата.

Васил Иванов Кунчев е български национален герой – идеолог и организатор на българската национална революционна организация. Наречен е Апостола на свободата заради организирането и разработването на революционна мрежа за освобождаване на България от османско владичество. Той мечтае за чиста и свята република.

На път за Румъния се отбива в Ловеч, за да прибере комитетската архива, но вследствие на предателство е заловен в ханчето на с. Къкриня, Ловешко и е изправен пред съда в София.

На 18 февруари 1873 г. Васил Левски е обесен.

Със слово, посветено на делото на Апостола на свободата, и литературно-музикална програма жители и гости на с. Петърница почетоха паметта на Дякона Левски.

„АПОСТОЛЪТ В ПРЕМЕЖДИЕ“ ИВАН ВАЗОВ

През един хубав юнски ден в нея година изконашката порта излязоха вкупом няколко заптиета, спряха се на малкото мегданче там, пошушукаха си няколко време, па се пръснаха по разни посоки.

Един от тях, познатия Али чауш - чернокож, брадат, с грубо и подпухнало лице турчин - улови чаршията - днес Търговска улица, - проби си път през шумния върволяк, който гъмжеше из тясната, с притиснати и ниски редове от бакалници и дюкяни улица, като се вгледваше внимателно в някои лица. Когато пристигна при хана на Трайковича, той го изгледа изпитателно, както и кръчмата му, попипа машинално револвера си, като да се убеди, че е на мястото си в калъфа, па потегли да влезе в хана.

Току в същия миг едно заптие се задаваше отсреща му. Али чауш се спря до вратнята на хана и го възчака.

- Какво научи? - попита го той ниско.

- Прегледах, но такъв не намерих - отговори заптието, като си обриса с кърпа изпотения бръснат врат.

-Ти гледа ли добре? Запомни ли хубаво? Около двайсет и пет годишен, рус, сивоок, мършав, средна ръст и с черно сако. Иди на другия хан! Най-много гледай очите: сиви, много сиви - гълчеше Али чауш наставително, а очите му играеха на четири и забележваха кой минуваше край хана и кой влязваше в него.

- Разбрах, Али чауш! - и заптието отиде.

Този разговор между двете заптиета се отнасяше за Васил Левски, когото търсеха да уловят.

В очакване на пролетта...

Паула – 5. кл.

Кенан – 6. кл.

По това време неустрашимият апостол беше дошъл от Пловдив в София, под предлог, че е търговец на вълна, та устройваше комитета, който по-после стана исторически прочут по обира на турската хазна при Арабаконак. Софийската полиция, предизвестена телеграфически от пловдивската за това, беше цяла на крак. Рояци заптиета бяха пуснати за него. Али чауш, най-живият и съобразителният от тях, ръководеше диренето от няколко деня и даваше нужните наставления на полицейските хора, заедно с точното описание лицето и облеклото на революционера.

Прочее, дяконът се намираще в голяма опасност; винаги дързък и безстрашив до безразсъдство, убеден в кекавостта на турската полиция, самоуверен, може би верующ в звездата си, тъй като досега безброй пъти беше се изтървавал из ноктите на враговете си, той нито подозираше, че е подушен, нито приятелите му в града знаеха това нещо, за да му дадат по-сигурно убежище.

Острите погледи на Али чауша се втрениха изпитателно и в Илчовото кафене, което беше залепено до Трайковичевата кръчма, и той влезе в него, преди да влезе в хана.

В кафенето имаше четири души: един гост - българин, едър, дебел, във френски дрехи, - който пушеше наргиле на пейката; Илчо кафеджият, който точеше един бръснач на ябелието, а пред огледалото - чиракът му бръснеше други един гост, обърнат гърбом към вратата, с руса коса и черно шаячено сако.

Той беше Васил Левски.

Разходка до Крушунските водопади

Водата е извор на живот!

Крушунските водопади е природна забележителност. Това е поредица от водопади, които се намират близо до село Крушуна, Северна България.

Известни са със своята живописност и каскадно падане на водата. В местността се срещат много ценни растителни и животински видове, вписани в Червената книга на България.

(Кенан)

В българския народен календар има трудов обичай, свързан с пролетното зарязване на лозите – премахване на ненужните лозови пръчки, за да не отнемат силата на лозата. Празникът се нарича **Трифоновден /Трифон Зарезан/** и припомня идването на пролетта.

В този ден се почита Св. Трифон – светец-лечител, мъченик, загинал за християнската вяра.

Свети Трифон е считан за пазач на лозята и празникът е в негова *чест*.

В с. Петърница празникът е много тачен. Наред с ритуалното зарязване се произнасят благословии за берекет.

Ученици от училището участваха в тазгодишното зарязване с песни, благословии и празнично хор.

Али чауш поздравя българина с наргилето, когото познаваше, отиде при кафеджият и го попита с равнодушен уж вид, но ниско:

- Няма ли тука в хана, Илчо, един... търговец? - и турчинът направи описание на лицето и на дрехите на дякона.

- Не знам, Али чауш, аз в хана се не месея - отговори кафеджият и продължаваше заниманието си спокойно, защото той не познаваше Левски, нито се интересуваше да разбере защо Али чауш търси такъв човек.

- Един сив, сух... - повтори Али чауш, като машинално хвърли очи към Левски, на когото само гърба можеше да види.

Тоя разговор, станал с нисък глас, биде чут обаче и от другите в кафенето.

Ръката на чирака затрепера, бръсначът се затресе в нея, като че иска да падне. Лицето му прежълтя от страх! Бедното момче познаваше, че бръсне Левски.

Но още повече се беше изменило лицето на едрия българин, който на пейката дърпаше наргилето. Той беше побелял като платно: той беше г-н Хр. Ковачев, приятел на Левски, и сега виждаше, че дяконът е изгубен.

Лицето на Левски, което се отражаваше в огледалото, остаяше тихо и спокойно. Нито една жила не трепна по него, нито едно вълнение не пропъпли по ледната му физиономия. Това необходимо, извънчовешко самообладание го не напущаше и в най-страшните опасности, с които беше насаен неговият невероятен, премеждлив живот.

Али чауш седна на пейката и запали цигара.

- Какво си ти, Христо ефенди? Болен ли си бил? - попита Али чауш софиянеца, като изгледа побледнялото му и развалено лице.

- Ба... Али чауш... Да... Не! От горещината... - измънка замаяният Ковачев.

- Момче! Дръж хубаво бръснача, че ще ме порежеш! - изгълча строго Левски на момчето.

Турчинът се извърна неволно към черното сако на Апостола, па почна да се разговаря за дребни работи с Ковачева.

„Тоя проклетник чака да се свърши бръсненето, па да изгледа дякона в лицето... изгубен е!“ - помисли си Ковачев. Но в тая критическа минута примерът от спокойствие и хладнокръвие на дякона го ободри, едно вдъхновение му дойде: той си спомни, че Али чауш има една малка слабост: пиеше.

Той го покани:

- Една ракия не пиваш ли, Али чауш?

Турчинът прие.

Той люхна дващете и пет драма ракия, замляска с измокрени устни и с посветлели очи и с клюмване отговори на поздравлението на Ковачева.

- В горещо време ракията прохладява - забележи пак Ковачев, - не заповяда ли още?

И без да чака отговор, заръча нови дващете и пет драма. Турчинът изпи и тях, като си изжабурка шумно устата с вода. (...)

„Сега е минутата да изфиряса, без да го сетят“ - мислеше си Ковачев, като хвърли бръз, знаменателен поглед на Левски, който стана от стола си и си поправяше вратовръзката пред огледалото.

Но той с ужас видя, че Левски, вместо да се изсули тихичко, обърна се с лице право към турчина, изгърси се и взе да плаща на момчето. Али чауш неволно се обърна и го погледна. Сивите, ясни, спокойни очи на Апостола се срещнаха с Алиовите.

На Ковачева космите щръкнаха на главата.

Но той се окопоти завчас.

- Наздраве! - поздрави Левски учтиво, по обичая.

- Честито, челеби! - поздрави го и Али чауш с едно небрежно, широко темане, па се извърна пак към събеседника си и продължи разговора.

Левски излезе из вратата.

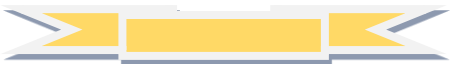
След половина час Али чауш си спомни мисията си и остави Ковачева, па влезе в хана, за да продължи диренето си и да изгледа гостите.

В тая същата минута три заптиета караха с победоносен вид, с щикове на гърба им, петима души изплашени българи, уловени в разни ханища.

Според българския обичай в празничния ден стопаните зарязват няколко пръчки, поливат корените на лозата с вино и благославят:

*„Колкото капки, толкоз коли с грозде!“,
„Да прелива през праговете!“*

*Няма нищо по-хубаво от любовта. Тя ни прави добри и щастливи.
Нека се обичаме!*

И петимата бяха руси и с черни сака!

Ковачев пред вратата на Илчовото кафене изглеждаше смутен тия жертви на турската дивотия.

В същото време един дрипав шоп водеше един кон, натоварен с въглища.

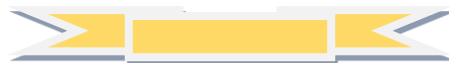
- Не сакаш ли да ми купиш кюмуро бе? Оно, евтино ти го давам! - извика шопът.

Ковачев го погледна, па се вкамени.

- Левски! - извика той, като се озърташе плахо.

- Нечем скапо... Не сакаш?... Твоя воля, господине!

И шопът поведе полека коня си напреж...

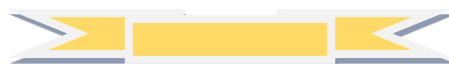

Да се забавляваме ...

1. Какво ядат зайците ?
2. Има гора на главата и живее в гората?
3. Кой ти е дал живот ?
4. Какво снасят кокошките?

(Паула – 5.кл.)

1.				
2.				
3.				
4.				

Любопитно!

На 14 февруари влюбените изразяват любовта си един към друг, като си изпращат поздравителни картички и бонбони във формата на сърце и си подаряват цветя.

Денят на любовта добива популярност след 90-те години на 20 в. Името на празника идва от един от двамата християнски мъченици, наречен Валентин, живял през 3 в.

Първоначално празникът е римокатолически. През Средновековието започва да се свързва с романтичната любов.

На този ден още през 14 век в Англия става традиция да се разменят любовни послания под формата на т. нар. валентинки.

Съвременните символи на любовта са *сърце* и *образът на Купидон*.

През 19 век ръчно написаните послания са заменени от масово произвежданите готови картички.

През 20 век в САЩ и други места по света размяната на картички се разширява с даването на подаръци – рози и шоколади с форма на сърце.

С разпространението на Интернет, в началото на 21 век, милиони хора започват да изпращат поздравителни картички чрез електронната поща.

Благодарим за авторските материали, използвани от Интернет при подготовката на пети брой на нашия - Вашия вестник.